

Odkaz slánských rytířů

Lukáš Hort, III.A

Kapitola 1 – Takový obyčejný den

Byl krásný letní den. V lese zpívali ptáčci, veverky běhaly po stromech, jelen stál na louce a rozhlížel se do kraje. Panoval tu naprostý klid. To se však nedalo říct o blízkém městě, za jehož hradbami byl čilý ruch. Všichni akorát oslavovali dvacetileté výročí od povýšení osady na město. Od té chvíle se Slaný neustále rozvíjelo. Jak hospodářsky, tak územně. Nedávno byly postaveny hradby kolem celého centra. Slaný bylo vyhlášené po všech zemích Koruny české, jako jedno z nejbohatších měst, navíc podporovaných králem.

V tomto ruchu zrovna kráčel do své práce jeden mladík. Vypadal tak na 25 let, byl vysoký, hubený, ale zároveň měl silnou postavu. Na hlavě se mu kroutily krátké hnědé vlasy, avšak nejvýraznější na něm byly jeho oči. Zářily tak jasně modře, že by ho díky nim člověk poznal snad přes celé náměstí.

Mladík došel k nějakému staršímu měšťanovi. Na první pohled šlo poznat, že je hodně významný, protože měl kolem sebe plno dalších měšťanů, kteří k němu s úctou vzhlíželi. Mladík poklepal měšťanovi na rameno a řekl: „Copak, otče, zase mezi sebou projednáváte, jak porazíte současného starostu a ty se staneš novým? Co jsem slyšel, tak má však velkou podporu...“ Všichni se na mladíka zamračili. Mladíkův otec se na něho otočil čelem a řekl: „No tak, přátelé, nemusíte se hned mračit. To je jen můj mladý Lvíček, který neví, jaké jsou zásady slušného chování k otci a jeho přátelům. Jestli se nemýlím, tak právě míříš do práce?“

„Ano, mířím. A pro příště tě prosím, abys mi neříkal Lvíčku. Jak sám víš, jsem Lev ze Slaného a takhle mě budeš oslovovat, otče,“ řekl opovrženě Lev.

„Co si o sobě myslíš ty... ty...!“ zahrozil Lvův otec.

„Omlouvám se, drazí páni, ale musím pokračovat. Nenechte se rušit ve své jistě významné konverzaci,“ skočil otcovi do řeči Lev, škodolibě se usmál a v poklidu odešel. Otec byl z tohoto výstupu velice rozhořčený. Věděl, že v tomto ho jeho syn nepodporuje, ale přece to nemusí dávat tak najevo. Nakonec se otočil k ostatním měšťanům a řekl: „Omlouvám se. Asi jsem nebyl v jeho výchově dostatečně tvrdý. Nebojte, už se to nebude opakovat. Tak, kde jsme skončili?“

Celou cestu od otce až ke strážnici si Lev rozmyšlel, jak svého otce ještě více poníží před ostatními měšťany. I když se to možná nezdá, tak ho měl i rád, ale nikdy mu nemohl odpustit smrt své matky. Dle Lva za to mohl jen a jen on. Jeho matka totiž zemřela při porodu jeho samého. Celou dobu si myslel, že všichni dělali, co mohli pro její záchranu, ale před nedávnem se od jednoho otcova přítele dozvěděl pravdu. Jeho otec místo toho, aby se staral o matku, tak bloudil po hospodách a opíjel se do němoty. V ten večer, kdy jeho matka začala rodit, byl akorát v jedné hospodě a dával si bůhvíkolikáté pivo. Matka začala volat otcovo jméno, ale nikdo se neozýval. Po chvíli přišli sousedé a hned zavolali ranhojiče, avšak bylo pozdě. Porodit Lva ještě dokázala, ale prožila takovou bolest, že jí podlehla. Jeho otec byl zkušený ranhojič, takže se vědělo, že kdyby u ní při porodu byl, tak by to asi přežila. Když se toto Lev dozvěděl, vymyslel, že se mu pomstí tak, že mu zruší naděje na získání postu starosty města, o který usiluje posledních dvacet let.

Ve strážnici si Lev vyzvedl nutné vybavení a šel dělat svou každodenní práci – strážce slánských hradeb. Již ve věži pozdravil své dva největší kamarády – Michala Slánského a

Jana Lišku z Řisut. Oba byli stejně staří jako Lev, ale menší. Michal měl rezavé vlasy, zelené oči a byl neustále usměvavý. Hýřil takovým optimismem, že s tím kolikrát mnohým vadil. Jan byl pohledný mladík s krátkými hnědými vlasy. Nebyl však nijak výjimečný. Procházel životem úplně v pohodě a s ničím se netrápil. Pomáhal tam, kde ho požádali a byl to ostražitý strážce slánských hradeb.

Všichni tři kamarádi vyšli na ohoz a zadívali se do dáli. Náhle k nim přišel velitel a řekl: „Co tady okouníte? Tak vzhůru do práce! Co kdyby teď zaútočili nepřátelé?“ Mladíci přikývli a rozešli se na svá stanoviště. Celý den běžel v poklidu. Na náměstí bylo veselí, za hradbami se nic nedělo, občas přinesla nějaká pěkná dívka strážníkům jídlo, prostě takový obyčejný den ve službě. To však mělo brzy skončit.

Lev akorát rozmlouval s Petrem Krátkým ze Mšece, jeho dalším velkým přítelem. Byl to bojovník tělem i duší. Každý den posiloval, aby byl jednou nejsilnější rytíř ve Slaném. Měl krátké černé vlasy, hnědé oči a hodně dlouhé nohy. Na všechny byl hodný a milý, pomáhal, kde se dalo. V bitvě byste mu však jen zřídka našli soupeře.

Rozhovor obou rytířů byl ale náhle přerušen dusotem kopyt za hradbami města. Všichni strážníci se otočili směrem, odkud dusot přicházel. Z lesa vyjeli na koních tři muži v roztrhaných oblecích a s mnohými ranami na těle. Za nimi jelo sedm rytířů v černé plné zbroji. Všichni ujížděli k městu, které však měli od sebe ještě pár set metrů. První tři si mezi sebou něco řekli, pak se dva odtrhli a vrhli se vstříc pronásledovatelům. Pozvedli své malé meče. Čtyři rytíře zaměstnali, avšak zbylí tři pokračovali v pronásledování. Dva kamarádi pronásledovaného byli brzy po smrti, protože takové přesile nemohli vzdorovat. Poslední pronásledovaný už byl skoro u města, ale bylo jasné, že ho ti rytíři dříve dohoní.

Velitel, který to celou dobu pozoroval náhle zvolal: „Lučištníci, připravit! Na můj povel vystřelíte po těch rytířích. Snažte se netrefit pronásledovaného. Pal!“

V jednu chvíli vystřelilo asi dvacet šípů. Bohužel, padli jen dva rytíři. Třetí se všem šípům vyhnul a pronásledovaného už měl na dosah ruky. Petr Krátký na nic nečekal, sebral z opasku sekyru, zamířil a hodil jí po černém rytířovi. Přímá trefa do hlavy znamenala, že rytíř spadl z koně a pronásledovaný dojel až k bráně. Velitel vzal s sebou Lva a Petra a zavedl je k neznámému. Ten mezitím bezvládně spadl z koně, a tak se o něj hned začalo starat několik strážníků, kteří mu otevřeli bránu. Dali mu vodu a podepřeli mu hlavu.

Když k němu velitel doběhl, zeptal se: „Kdo jste a proč vás tam ti honili?“

„Jmenuji se Tomáš Nepomucký. Já a mí přátelé jsme byli zajatci saské armády, která právě teď táhne přes Čechy. Dnes se nám podařilo utéct, ale při tom jsme zaslechli zlou zprávu, kterou jsme vám museli donést. Saská armáda se totiž seskupuje a chce zamířit na Prahu. V cestě ale má jednu překážku, kterou musí dobýt, aby měla dostatek zásob.“

„Nás,“ řekl Lev to, co bylo všem hned jasné.

„Při rychlosti, kterou se seskupují a při rychlosti jejich pochodu zde budou do týdne,“ řekl Tomáš a poté byl odnesen do nemocnice.

Kapitola 2 – Saský vůdce

„Chachacha, tak co si dáme teď? Že by rozžhavené železo? To by tě mohlo trochu pálit... pakliže mi neřekneš to, co já chci. Samozřejmě i tví přátelé se mohou přidat do naší diskuze,“ řekl svalnatý muž a neustále přitom přecházel z jedné strany stanu na druhou. V ruce třímал rozžhavený kov. Měl dlouhé černé vlasy, krátké vousy, hnědé oči a na tváři, těsně u pravého ucha, se mu vyjímalá velká jizva. Neustále se usmíval. Po chvílce se zastavil, pohlédl na prostředního ze tří zajatců a přiložil mu žhavý kov na rameno. Zajatec začal křičet bolestí.

„Přesvědčuji tě dostatečně? Klidně mohu i přitlačit. Řekni mi tedy, je vás v okolí víc? Provedli jste mému táboru ještě něco, o čem nevím? Osadu, ze které pocházíš, Nepomuk

nemýlím-li se, jsem ještě nedobyl, ale věř mi, že až se k němu dostanu, spálím ho celý do základů! Jako že se Jindřich Saský jmenuji!“

„Stejně se k němu nikdy nedostaneš. Někdo tě přeci jen zastaví. Myslíš si, že dobudeš Prahu, ale to se nestane.“

„Takže ty zpochybňuješ, že s mojí velkou saskou armádou nemáme šanci proti malé domobraně Prahy? A k tomu teď budeme mít nové zásoby, až dobudu Slaný. Je to malé město, ale jeho zásoby a bohatství se bude hodit. Vždyť ani nevědí, že na ně míříme, takže to bude rychlý boj. Nyní ale přejdeme k vašemu mučení. Dlouho jste škodili mé armádě, ale tomu je teď konec. Jste mými zajatci a já zaručím, že budete trpět. Pokud mně tedy neřeknete, co chci vědět...“

Zajatci mlčeli. Chvilí bylo ticho. Ozval se jen zvuk okovů, kterými byli zajatci připoutáni k židlím. Poté se saský vůdce zasmál a prohlásil: „No jo, Češi, vy se nikdy nezměníte. Stále oddaní své zemi. Takže já si teď zajdu dát něco k jídlu a vy si mezitím rozmyslete, jestli budete chtít umírat rychle či pomalu.“

Vůdce opustil stan. Zajatec vlevo se podíval na toho prostředního a zeptal se: „Co budeme dělat teď, Tomáši?“

„Nevím. Je to snad poprvé, co nemám žádný plán. Omlouvám se, přátelé. To že nás chytili, je má chyba. Kdybych tak nechtěl zachránit tu jejich služku, mohli jsme už být na cestě do Slaného. Teď tam všichni zemřou.“

Avšak náhle uslyšeli jakýsi hovor dvou osob před vchodem do stanu. Jedna osoba byl strážník a druhá byla nějaká žena. Zničehonic propadlo bezvládné tělo strážníka vchodem přímo do stanu. Zajatci nevěděli, co se děje. Vše pochopili, když vešla do stanu služka, kterou chtěl Tomáš zachránit, a řekla: „Je mrtvý. Dala jsem mu otrávený čaj. Nemáme moc času. Osvobodím vás, ale musíme si pospíšet, protože mě za chvíli začnou ve vůdcově stanu postrádat a dojde jim, že jsem šla sem. Stáje jsou hned vedle tohoto stanu, takže si vezměte koně a jeďte varovat Slaný.“

Netrvalo dlouho a služka uvolnila všechny z okovů. „Pojeďte s námi,“ řekl Tomáš.

„Nemohu. Jen bych vás zdržovala. Pokusím se vám dát menší nás...“ nestačila služka doříct, protože se jí najednou objevil v zádech šíp. Tomáš viděl, že k vchodu běží několik strážníků.

„Běžte!“ bolestně vykřikla služka, tři přátelé nečekali a utekli ze stanu druhým vchodem. Běželi hned do stáje. Tam byli dva strážníci, kteří však o nich nevěděli, takže Tomáš k nim přistoupil zezadu a mečem, který předtím vzal otrávenému strážníkovi, jim nedal šanci. Jeho dva druzi se ihned chopili jejich mečů, a pak všichni vyskočili na koně. Vyjeli ze stanu, propululi táborem a už si to mířili ke Slanému.

Vůdce si akorát ve svém stanu vychutnával kuře, když se ve vchodu objevil jeden strážník a řekl mu, že zajatci utekli.

„Cože?! Jak je to možné?!“ vybuchl vůdce.

„Pomohla jim ta služka, kterou předtím chtěli zachránit. Je mrtvá, ale oni stihli ukrást tři koně a vyjet z tábora směrem na Slaný. Asi je chtějí varovat,“ odpověděl strážník.

Vůdce se zvedl, vytasil meč, popošel ke strážníkovi a položil mu ho na krk.

„Vlastním životem mi zaručíš, že je chytíte. Pokud ne, tak se do tohoto tábora raději ani nevracej!“

„Ano, pane! Nezklam vás.“

„V to doufám.“

Strážník opustil stan. Vůdce si schoval meč do pochvy a řekl velitelům všech oddílů, kteří byli celou dobu v jeho stanu: „Shromážděte armádu. Nemůžeme už déle čekat. Je načase vymazat město Slaný z mapy.“ Vzal svůj nůž a zabol ho přesně do slůvka Slaný na mapě, kterou měl rozloženou před sebou.

Kapitola 3 – Nevyhnutelná porážka

Bylo pochmurné, deštivé ráno. Uběhly již dva dny od příjezdu Tomáše Nepomuckého. Ten už byl zcela zdrav, takže konečně mohla začít schůze jeho se slánskou domobranou v čele s jejím velitelem. Všichni se nacházeli v nějaké velké zděné místnosti. Velitel domobrany spolu s Tomášem a Lvem stáli na provizorním pódiu postaveném ze stolů. Lev držel v ruce velkou mapu Slaného a jeho okolí. Tomáš na ní ukazoval, odkud pravděpodobně saská armáda přijde, kde si postaví tábor a na co asi první zaútočí.

„Sledoval jsem je a dělal jim s přáteli problémy dost dlouho na to, abych předpověděl každý jejich pohyb. Nechci se nijak povyšovat, ale věřte mi, bude to takhle,“ řekl Tomáš a v davu zavládl šum. Většinou si všichni šeptali, že nemají šanci se takové armádě ubránit a že všichni zahynou.

Velitel mohutným zařváním všechny utichl a znovu předal slovo Tomášovi.

„Nebojte se. Je velká šance, že se ubráníme. Musíme být jen disciplinovaní a sehnat co nejvíce mužů, kteří by chtěli bránit své město. Musíte zachovat klid a rozvahu.“

„Ano! Tomáš má pravdu. Nevzdáme se, budeme bojovat a vyhrájeme!“ prohlásil Lev a všichni po něm opakovali.

„Dobrá, všichni víte, co máte dělat. Zbývá nám ještě pět dní do příchodu Sasů, takže běžte trénovat, ať jste na ten rozhodující den připraveni. Rozchod!“

Všichni poslechli velitelův rozkaz a postupně opustili místnost. Lev mezitím sbalil mapu do role. Když všichni odešli, promluvil Tomáš: „Vyslechněte mě, prosím. Máme totiž problém. Nechtěl jsem jim to rovnou říkat, ale pokud se nestane nějaký zázrak, tak proti té armádě nemáme sebemenší šanci. Je tak velká a silná, že ji sebelepší domobrana nemůže zastavit. Myslím si, že bychom měli evakuovat celé město a spálit ho, aby těm prokletým Sasům nic nezbylo. Budeme doufat, že v Praze je porazíme a pak si vybudujete město nové.“

„Počkat, to myslíš vážně?“ řekl vyděšeně Lev.

„Smrtelně vážně.“

Nastala chvíle ticha. Náhle velitel promluvil: „Přece jim nemůžeme dát naději a pak jim ji hned vzít? Musíme zkusit bojovat. Nikdy nevíš, co se může stát.“

„Ale teď to vím jistě. Je to nevyhnutelná porážka. Byl by to masakr a ženy by jen zbytečně přišly o své muže. Když teď město zničíme, tak je aspoň trochu oslabíme před jejich finálním útokem na Prahu.“

„Dnes je však volba starosty. To máme tomu novému říci, že byl zvolen k vedení města jen proto, aby ho hned zničil?“

„Je mi líto veliteli, ale jinak to nejde. Jestli ty volby nejdou zastavit, tak to tak dopadne.“

Zatímco se Tomáš bavil s velitelem, Lev se zamýšlel nad něčím úplně jiným. Pak řekl: „Omlouvám se pánové, ale musím si jít něco zařídit. Doufám, že si dokážete rozmyslet, kdy to oznámit městu i beze mě.“ Oba přikývli, a tak Lev opustil místnost. Jeho kroky mířily do jiné budovy. Do budovy, ve které měl uskutečnit svůj konečný plán na potupení otce, kvůli smrti jeho matky. Mířil do radnice, ve které se právě konaly volby. Šance otce získat titul starosty byly nyní o něco větší, než šance stávajícího starosty udržet si svoje místo. Lev to chtěl změnit.

Mezitím vyslal velitel domobrany zvěda k saské armádě, aby zjistil, jak postupuje. Netrvalo dlouho a byl zpátky.

„Jsi nějaký rychlý vojáku, ne? Co jsi zjistil?“ zeptal se velitel.

„Pane, je to horší, než jsme si mysleli. Sasové se shromáždili rychleji, než jsme předpokládali a už míří k městu. Nebudou tu za pět dní, nýbrž již za jeden či dva.“

„Tím pádem nemůžeme déle čekat. Musíme zahájit evakuaci a spálení města teď hned,“ řekl Tomáš.

„A vojáku, řekněte mi, je pravda, co říkal Tomáš?“

„Ano, pane. Je jich tolik, že je nikdo nezadrží. Opravdu by nám pomohl jen nějaký zázrak.“

„A ten bohužel nemáme,“ řekl zklamaně velitel, „takže až bude zvolený nový starosta, chci to vědět jako první a chci se s ním sejít.“

Kapitola 4 – Odplata

Volby se už pomalu chýlily ke konci. Sčítaly se poslední hlasy. Všichni důležití představitelé města se sešli v hlavní místnosti radnice. Čekali se jen na vyhlášení výsledků. Lvův otec a dosavadní starosta seděli v první řadě vedle sebe. Oba byli ve slavnostním obleku.

Z bočních dveří přišel nějaký významný měšťan a v ruce nesl papír s výsledky. Všichni ztichli. Napětí a nervozita by se daly krájet. Po chvíli měšťan promluvil: „Novým starostou našeho krásného města Slaný se stává...“

Většina měšťanů propukla v jásot. Jeden po druhém chodili ke Lvovu otci a mohutně mu gratulovali. Exstarosta si jen dal ruce do dlaní a pravděpodobně zpytoval svědomí. Když se vše trochu uklidnilo, dostal se ke svému otci i Lev. Podal mu ruku a opovrženě se usmál.

„Tak vidíš, Lvíčku, stejně jsem nakonec vyhrál. To jsi nečekal, že ano?“ zeptal se Lva jeho otec a přitom se potichu zasmál.

„Gratuluji, otče. Jen kdybys ten titul získal právem...“

„O čem to mluvíš?“

„Nový starosta je totiž podvodník a vůbec by starostou neměl být!“ zařval Lev přes celou místnost.

Všichni ztichli. Nikdo nevěděl, co by na to měl říct. Po chvílce promluvil ten významný měšťan, který vyhlašoval výsledky: „A máte k tomu nějaký důkaz, pane Lve ze Slaného?“

„Ano. Jsou přímo v jeho tašce. Prohledejte mu jí a pochopíte.“

Dva měšťané ihned vzali tašku Lvova otce ze stolu, u kterého po většinu času seděl, a začali v ní hrabat. Lvův otec se na to celou dobu nevěřícně díval. Po pár vteřinách slavili měšťané úspěch. Vytáhli z té tašky dva složené papíry. Rozložili je a přečetli. Když skončili, zatajil se všem dech. Hned bylo jasné, že Lvův otec nemůže být starostou.

Významný měšťan prohlásil: „Protože nově zvolený starosta nezískal všechny své hlasy čestně, nechávám tedy úřad v rukách našeho bývalého starosty. Pane starosto, další čtyři roky bude radnice jen a jen vaše. A tohohle vyved'te ven a ať se v této společnosti už nikdy neukazuje!“ Dva strážníci, kteří byli přítomni, vzali Lvova otce za ramena a vedli ho z místnosti. Poté se všichni pomalu rozešli do svých domovů.

Lev se procházel po hlavní ulici, spokojený, že jeho odplata byla završena. Jeho otec byl na dně, neměl nic. Po pár krocích ho uviděl. Jen se tak plahočil ulicí naprosto bez života. Když spatřil Lva, došel k němu, postavil se před něj a pravil: „Proč? Proč jsi to udělal? Já jsem nic špatného neprovedl. Ty papíry jsem nikdy v životě neviděl. Získat titul starosty bylo pro mě všechno, ale nikdy bych nemohl podvádět.“

„Nic proti, otče, ale myslím si, že ty papíry hovořily zcela jasně. Pod tlakem jsi přinutil sčítače hlasů, aby nějaké vyměnil a připočetl je tobě místo pravému starostovi. Napsal jsi mu výhrušný dopis a on ti odepsal, že ti pomůže, hlavně ať mu neublížeš. Pak sis ty dopisy nevědomky vzal s sebou na volby a mně jenom stačilo, abych tě celou dobu sledoval. Sčítač se poté ke všemu přiznal, ale jeho nevyhodili, protože s tím nemohl nic dělat.“

„Nevím, jak jsi zfalšoval ty dopisy, jak jsi přinutil sčítače, aby říkal takové lži a jak jsi dostal ty dopisy do mé tašky, ale stále nechápu proč?“

Lev se pousmál. Zleva obešel otce a ještě mu pošeptal do ucha: „To máš za matku.“ Otec s nešťastným výrazem klesl na kolena a začaly mu téct slzy. Podíval se od sebe doprava a viděl, že klečí vedle své oblíbené putyky. Peněz měl dost. Bylo to to jediné, co mu v životě zbylo.

Mezitím seděl ve strážnici u stolu velitel a prohlížel si svůj meč. Vešel do ní strážník. „Pane, mám pro vás dobré zprávy.“

„Tak sem s nimi,“ odpověděl dobře naladěný velitel.

„Zaprvé, už byl zvolen nový starosta. Post obhájil ten dosavadní. A zadruhé, je tu nějaký páreček chudých rolníků, kteří s vámi chtějí mluvit. Prý je to hodně důležité pro osud města.“

„Dobrá, vyslechnu si je a vy my mezitím sežeňte toho starostu.“

„Ano, pane. Můžete jít dál!“ zavolal strážník na rolníky a odešel z místnosti.

Do strážnice vešla slečna a mladík. Odhadem jim bylo kolem 20 let. Drželi se za ruce. Vypadali opravdu velmi chudě, jako prostí rolníci, jichž žilo několikero v tomto kraji. Mladík držel ve volné ruce starou ošuntělou knížku.

„Pane veliteli, omlouváme se, že vás rušíme, ale máme něco, co by vás mohlo hodně zajímat. Byli jsme dnes odpoledne po tom velkém dešti na procházce na Slánské hoře a čirou náhodou jsme tam našli v jedné jeskyni tuto knížku. Byla schovaná v jedné díře ve stěně jeskyně. Naštěstí umím trochu číst a zjistil jsem, že asi před sto lety patřila nějakému českému poutníkovi, který v té jeskyni narazil na cosi, čemu říkal „pramen síly a odvahy“. Podle něho se z toho pramene nesmí pít, ale když do něj někdo vloží svoji zbraň, tak se stane silnějším a naprosto nebojácným. Navíc dostane skvělý smysl pro strategii v boji. Avšak když se od té zbraně jakkoli odloučí, všechny své zvláštní schopnosti ztratí. Podle té knihy je toto ten správný pramen, který nalezl kníže Nezamysl. Ten, který ho tak uchvátil. Legenda se prý mílí.“

Velitel se jako opářený díval na mladíka, který mu vše tak skvěle převyprávěl. „Pojďte se mnou, zajdeme za Tomášem a řeknete mu to samé, co mě. Ani nevíte, jak jsem za tuto výbornou zprávu rád.“

Netrvalo dlouho a už byli v Tomášově prozatímní ubytovně. Velitel vyzval mladíka, aby vše Tomášovi zopakoval. Když mladík skončil, velitel řekl: „Tak vidíš, Tomáši, zázraky se dějí! Co tomu říkáš?“

„No, upřímně nevím. Nemůžeme věřit každé povídce, kterou si přečteme, popřípadě o ní uslyšíme. Ale zase je třeba zajistit Slánskou horu, aby na ní nemohl nepřítel poslat své lučištníky, kteří by odstřelovali město, takže při tom zajištění bychom se mohli pokusit ten pramen aspoň hledat. Vyrazíme zítra po rozbřesku.“

Velitel přikývl a šel to hned říci všem rytířům. Odcházel od Tomáše s úsměvem na tváři, protože věděl, že tento zázrak se už musí stát.

Kapitola 5 – Lest

Saský tábor byl v plném ruchu. Všichni se bavili a oslavovali, protože si nepřipouštěli, že by Slaný pro ně bylo nějaký problém. To samé si myslel i jejich vůdce Jindřich. Věděl, že Slaňáci můžou být na jeho útok, díky varování od Tomáše, lehce připraveni, ale co by zmožila jejich malá domobrana proti jeho velké armádě. Přesto měl připravenou takovou menší pojistku, aby bylo vše ještě lehčí. Zrovna se svým plánem seznamoval velitele všech jeho oddílů. Po vysvětlení se všichni zasmáli a plán mu bez námitek odsouhlasili.

„Navíc bychom ještě měli projednat, kolik vojáků vyšleme na získání taktické výhody – Slánské hory. Vezmeme tam pár našich nejlepších lučištníků, aby pak při bitvě odstřelovali město. Myslím si, že by nám mohli výrazně pomoci,“ navrhl všem Jindřich.

Velitelé se na chvíli zamysleli a pak jeden z nich řekl: „Dobrá, pošleme tam padesát rytířů z našich řad a s nimi dvacet lučištníků. To by mělo bohatě stačit. Vyrazí zítra ráno.“

Jindřich neměl žádné připomínky. Konečně se rozjel jeho plán, na jehož konci mělo být ovládnutí všech přemyslovských zemí, obzvláště Čech. Právo vládnout ve střední Evropě měl jen jeho národ. A příští den v noci měl přijít závěrečný tah. Proti jeho velké armádě bude Praha bez šance.

Den nato se procházel velitel slánské domobrany a starosta po slánských hradbách. Byl slunečný, krásný den. Rytíři, kteří byli povoláni, aby zajistili Slánskou horu, již dávno vyrazili. Celé město vstávalo do nového dne v poklidu. Nikdo ještě netušil, že během příštích dvaceti čtyř hodin bude jejich město v obležení a ničeno saskou armádou.

„Pane starosto, potřebuji, abyste to už konečně řekl celému městu. Pochopil jsem, když jste mi včera řekl, že máte mnoho povinností, takže nemůžete před město předstoupit, ale dnes už musíte. A co nejdříve. Vyšlete ženy a děti do jeskyní na jihovýchod od Slaného ať se tam schovají, kdybychom neuspěli. Do Prahy dojet určitě nestihnou, tak se tam aspoň schovají, než je přejdou Sasové. Co vím, tak většina obyvatel domobraně nedůvěřuje, takže to uvěří jen a jen vám,“ řekl důležitě velitel.

„Ano veliteli, za hodinu svolám všechny občany na náměstí a řeknu jim to. Určitě mě poslechnou.“

„Děkuji, pane starosto. A hele, přivádí k nám nováčky. Rád si vždycky každého prohlédnu, než mu povolím bránit naše krásné město.“

„A jak už jsou dlouho ve výcviku?“

„Někteří pár dní, někteří několik týdnů, podle toho, jak jsou šikovní. Například tomuto stačily jen dva dny tvrdého výcviku. Je to zdejší rekord, ale rytíři, co ho trénovali, mě přesvědčili, že nám bude velmi nápomocen.“

„Kéž by bylo takových rytířů více,“ řekl starosta a spolu s velitelem přistoupili k tomu rytíři. Byl to ještě mladík a bylo mu odhadem 23 let. Na obličej měl pár jizev, ale jinak to byl velmi pohledný muž. Velitel si s ním akorát podával ruce, když starostu stojícího hned vedle zaujal mladíkův malý znak na krku. Měl ho tam vyříznutý nějakým nožem.

„Rytíři, jen mě zajímá, co to máte na tom krku?“ zeptal se starosta.

Velitel si s mladíkem stále podával ruku, když se na ten znak podíval a vyděšeně řekl: „To je saské znamení!“ Nestihl však říci nic jiného, protože mu Sas levou rukou několikrát bodl nožem, který mu vypadl z rukávu, do břicha. Hned nato mu pustil pravou ruku, vzal mu z pochvy jeho meč a sekl jím přes hrud' starostu. Oba zranění padli na zem. Sas se otočil a pokračoval ve svém běsnění. Vystrašení nováčci stojící vedle něho ani nestihli vytáhnout své meče a už padali jeden vedle druhého k zemi buď zranění anebo již mrtví. Sas po nich zaútočil i na ostatní rytíře. Tím, že nebyl ve zbroji, byl tak mrštný, že rytíři padali mrtví jeden za druhým. Posily však naštěstí přišly rychle a po chvíli byl Sas obklíčený.

„Vzdej se a budeš ušetřen!“ řekl jeden rytíř.

„Svůj úkol jsem splnil,“ řekl se smíchem Sas, odrazil se od země a skočil z hradeb dolů směrem ven z města. Pád z takové výšky nemohl přežít. Rytíři se ihned shromáždili kolem raněného velitele a starosty. Ihned je začali ošetřovat.

„Ne, mě už nechte, postarejte se o starostu. Měl jsem vědět, že něco takového ti proklátí Sasové zkusí. Tahle lest jim vyšla. Za každou cenu... ubraňte... město!“ řekl s posledním výdechem velitel. Rytíř, co ho ošetřoval, už držel v ruce jen bezvládné tělo.

O pár hodin později vešel do Jindřichova stanu saský rytíř. „Můj pane, mám vám ohlásit, že velitel slánské domobrany je mrtvý a jejich starosta těžce zraněný. Navíc jsme porazili veškerý odpor na Slánské hoře. Nikdo prý nepřežil. Nějací se ještě bránili v jedné jeskyni, ale ta se na ně z nevysvětlitelných důvodů po chvíli zhroutila, takže šance, že by přežili je minimální.“

„Dobře, strážníku. Děkuji ti za tyto skvělé zprávy. Našemu útoku na město již tedy nic nebrání. Dejte armádu dohromady a jdeme ty všivé Slaňáky i jejich město zničit!“ řekl Jindřich, hluboce se zasmál a opřel se do své židle. Teď už mu nic nezabrání dobýt toto město.

Kapitola 6 – Tajemství Slánské hory

Lev se zhluboka nadechl a nechal v sobě proudit čistý vzduch, který byl na celé Slánské hoře. Nevěděl proč, ale na tomto jeho oblíbeném místě byl prostě nejčistší vzduch z celého okolí. Díval se shora na své rodné město a vůbec si nedokázal představit, že by se o něj mělo brzy bojovat.

Mladý pár mu hned při příchodu na horu ukázal tajemnou jeskyni, ve které našel tu zázračnou knížku. Hledal v ní něco zajímavého celou hodinu, ale když se stále neukazoval žádný výsledek, vzdal to a šel raději pomoci se zajištěním celé hory. Vypadalo to dobře. Celé okolí měli pod dohledem, takže kdyby se blížil nepřítel, ihned to ví a mohou se zaměřit na obranu. Uběhla již hodina a půl od jejich příchodu, ale stále se nic nedělo. Lvovi přátelé, Jan Liška z Řisut a Michal Slánský, pořád bez úspěchu hledali v jeskyni. Tomáš Nepomucký spolu s Petrem Krátkým ze Mšece pomáhali Lvovi se zajištěním obrany.

Lev bez jakéhokoli pohybu stál na vrcholu, měl zavřené oči, vnímal jen zvuky přírody a vánek, jež ho šimral na obličej. Po chvíli dostal podezření, že už zde není sám. Otevřel oči a uviděl vedle sebe stát Petra.

„Myslíš si, že vůbec přijdou?“ zeptal se ho Petr. V tu chvíli uslyšeli zaznění rohu z východní strany hory.

„Tady máš odpověď,“ odpověděl mu Lev a mrkl na něj, „tak jdeme.“ A oba vyrazili na východní úpatí za zvukem rohu.

Když tam oba doběhli, čekal již na ně Tomáš. Skrčili se jako ostatní za stromy, aby je neuviděla saská hlídka. Dle jejich odhadu čítala okolo třiceti mužů. Jich bylo na tomto místě dvacet, ale dalších dvacet hlídkovalo okolo celé hory.

„Myslím si, že ani nemusíme volat žádné posily. Když se dobře rozmístíme, tak je bez problému rozdrtíme,“ navrhl Petr.

„Máš pravdu, mělo by to jít,“ odpověděl Lev.

Hned nato však uslyšeli podivný šelest. „Co to je?“ zeptal se jeden rytíř.

„Šípy!!!“ vykřikl Petr a skočil se schovat za malou skalku, co měl vedle sebe. Jiní však takové štěstí neměli. Letící šípy kácely k zemi jednoho rytíře za druhým. Bylo jedno, jestli byli za stromem či ve křoví. Lučištníci museli být hodně dobří střelci, kteří si navíc dokázali najít správné místo, odkud měli velkou možnost daného rytíře strefit.

Petr se podíval přes okraj skalky. Všude viděl jen zkázu a bolest. Útok přežili jen tři rytíři, on a... nikde neviděl Lva s Tomášem. „Lve, Tome, kde jste?“ co nejtíšeji zavolal mezi stromy.

„My jsme tady,“ ozvalo se zpoza jednoho stromu. Oba přátelé se schovali pod Tomášův velký štít.

„V pořádku?“ zeptal se dodatečně Petr.

„Jo, v pohodě. Ten štít nás našťěstí ochránil. Kolik nás přežilo?“ odpověděl mu Tomáš a pomalu se při tom zvedal ze země.

„S námi třemi šest. Musíme se svolat na vrchol a dojednat taktiku. Byla to lest a my jsme jim na to skočili.“ Ve chvíli, kdy Petr domluvil, uslyšeli ze křoví za nimi nějaký šramot. Hned poté z něho vyšlo několik saských rytířů.

„Braňte se a snažte se utéct nahoru! Svolám tam všechny naše rytíře,“ řekl Lev a několikrát zatroubil na roh. Znamenalo to, že se všichni měli stáhnout na vrchol.

V jeskyni však nic neslyšeli. Jan s Michalem stále hledali něco, co by jim mohlo ukázat, kde se skrývá bájný pramen. Už mírně propadali zoufalství, protože stále nic nemohli najít.

„Už vím, co udělám. Takhle si tady sednu, opřu se a vykašlu se na to. Už mě to nebaví. Ten pramen asi opravdu byl jen nějaká báhorka,“ řekl znuděně Jan a udělal vše, co ho v tu chvíli napadlo. A bylo to správné rozhodnutí. Sedl si, opřel se a vzápětí se za ním propadla stěna a on i s ní zmizel. Bylo slyšet jen jeho vyděšený výkřik.

„Jane? Jsi tam?“ volal Michal do temného otvoru ve stěně.

„Ano, jen už mám asi natrvalo zničená záda,“ odpověděl Janův hlas ze tmy. Chvilí nato se kolem něho samy od sebe zažehli čtyři pochodně zavěšené na stěnách. Byl v malé kulaté místnosti s jedním východem ve stěně a s malinkou studánkou naproti němu. Ze stěny do ní tekla voda. Vedle ní byl také vytesán žebřík, aby se člověk mohl dostat nahoru do jeskyně. Místnost byla asi tři metry pod povrchem.

„Na všechny stěny v jeskyni jsme sahalí moc jemně. Stačilo prostě trochu víc zatlačit. A tím, že jsem se opřel na tom správném místě, ukázala se nám tato tajná místnost. Vypadá to, že jsme ten pramen opravdu našli!“ řekl radostně Jan.

Mezitím se na vrcholu sjednotila celá zbylá obrana hory. Ta teď čítala dvacet šest mužů i s Lvem, Tomášem a Petrem. Ani se nestačili pořádně shromáždit a už na ně vylítli sasští rytíři. Urputně se bránili, ale Sasů bylo moc, takže brzy museli zavelet k ústupu.

„Zpátky k jeskyni! Rychle!“ vydal rozkaz Lev a všichni ho poslechli. Překonávali skalnaté výběžky Slánské hory, jen aby se dostali co nejdál od krvelačných Sasů. Už jich bylo jen deset.

Lev doběhl do jeskyně jako první. „Musíme zmizet. Hned!“ řekl Janovi a Michalovi.

„Ale Lve, to jen tak nejde. Nalezli jsme totiž ten pramen. Je to naše poslední naděje. Dej mi svůj meč a můžeš to jako první vyzkoušet,“ podotkl Jan, stále stojící v místnosti se studánkou.

Lev se podíval nevěřičně na oba přátele. Po pár vteřinkách svolil. Hodil svůj meč Janovi, ten ho namočil do zázračného pramene a pak ho podal zpátky Lvovi.

„Co to je? Najednou se cítím takový... silnější. To se mi líbí. Jdu jim pomoci,“ řekl Lev a zmizel z jeskyně. Když vyšel ven, spatřil všechny zbylé Slaňáky, jak utíkají před Sasy. Náhle jako by viděl skrz stromy i skály. Dokázal přesně předpovědět, kam daný Sas poběží i kudy zaútočí jeho druhové. Schoval se za jednu skalku. Chvilí počkal. Slánští rytíři si mezitím v bojovém postavení stoupli před jeskyni. Ve správnou chvíli Lev vyskočil zpoza skalky a bez mrknutí oka zabil tři Sasy. Pak poposkočil o pár kroků a hned další dva leželi na zemi. Jako by proti jeho útokům nenašli odpověď. Slánští rytíři na to jen udiveně koukali.

Lev zabil dalších pár Sasů a pak přiběhl k ostatním. „Přátelé, běžte si také namočit své zbraně do té zázračné vody. Takhle je bez problémů porazíme.“

Rytíři ho poslechli a rozeběhli se do jeskyně. Lev chtěl pokračovat v obraně, když se před ním objevil nějaký saský hromotluk. Měl v ruce velký meč a hned na Lva zaútočil. Byl to pro něj mnohem těžší soupeř, než ti předchozí. V jednu chvíli seknul Lva do jeho meče tak, že se při odrazu dotkl stropu jeskyně. Díky tomu se pak děly věci. Celá jeskyně se začala otřásat. Lva to tak překvapilo, že na chvíli přestal dávat pozor. Hromotluk toho využil, kopl do něj a Lev odletěl až ke vstupu k prameni. V tu chvíli se propadl strop u obou vchodů do jeskyně a přibližoval se k nim.

„Skočte dolů!“ byl Lvův poslední rozkaz, než všechno pohltila tma.

Kapitola 7 – Nepřítel před branami

Všude bylo ticho. Občas se po místnosti skutálel nějaký kamínek, ale nic jiného zajímavého se nedělo. Až do chvíle než se probudil první člověk. Byl to Jan. Než se celá jeskyně zhroutila, stačil uskočit do neznámého východu z tajné místnosti s pramenem. Stejně omdlel, ale jinak neměl prakticky žádné zranění. Trochu ho dusil všude přítomný prach, ale to ho nezastavilo před zachráněním jeho přátel. Jedna pochodeň ve stěně stále ještě hořela, takže ji vzal, aby viděl tu zkázu. Pohlédl nahoru a tam spatřil jen zasypanou jeskyni. Jestli se budou chtít dostat pryč, budou muset použít ten neznámý východ. Co ale čeká na jeho konci?

Po větším prozkoumání místnosti Jan zjistil, že studánka byla zničena velkým balvanem a pramen samotný byl zasypán velkou hroudou kamení. Nyní už nikomu nedodá sílu. Po celé místnosti byla rozmístěna těla, většinou už bez možnosti na záchranu. Náhle se jeden balvan hýbl a odvalil na stranu. Ležel pod ním Tomáš s Petrem. Byli schováni pod Tomášovým štítem. Zajímavé bylo, že Tomášův kovový štít byl prakticky bez poškození. Člověk by si řekl, že náraz toho velkého balvanu nevydrží, ale vskutku vydržel.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Jan a hned jim šel pomoci na nohy.

„Je to neuvěřitelné, ale jsme. Nemáme ani škrábnutí,“ odpověděl za oba Petr. V tu chvíli se začala kolem nich zvedat země. Všichni spatřili úplně špinavého a zaprášeného Lva s Michalem.

„Co... co se děje?“ zeptal se překvapeně Michal.

„Jeskyně se propadla a my jsme všichni skončili tady dole. Ale zajímavé je, že jsme pravděpodobně přežili jen my. U mě by se to dalo i chápat, protože jsem nebyl ničím zavalený, ale vy už jste neměli být mezi živými stejně jako ostatní. To jsme takoví šťastlivci?“ podal Jan otázku pro všechny.

„A co když za to může ten pramen? Pamatuji si, že když jsem s Petrem skočil do této místnosti, tak jsem kousek svého štítu namočil do té vody, pak ho dal před nás, spadly na nás balvany velikosti psa a stejně jsme naživu,“ napadlo Tomáše.

„Asi to bude pravda, protože můj meč tohle vše způsobil, ale zároveň mně připadalo, jako kdyby kolem mě vytvořil nějakou sílu, která zabránila těm kamenům, aby mě rozdrtily,“ řekl Lev.

Nakonec Petr i Michal řekli, že měli stejný pocit. „A já ho mám taktéž. Namočil jsem si totiž svůj meč do té vody ještě předtím, než to celé začalo. Takže to teď máme všichni. Tomáš ve svém štítu a my ve svých mečích. Jen mě napadá, jak nám to bude dobré? Dá nám to přesně ty schopnosti, jak bylo psáno v té knize?“ podotknul Jan.

„Uvidíme. Teď bych se ale rád dostal ven, protože se tu nedá moc dýchat,“ řekl Michal, všichni souhlasili a tak se vydali tajemným východem z této podivné místnosti.

Cesta temným tunelem šla pomalu. Vpředu pětičlenné skupiny byl Lev s pochodní. Už bloudili asi čtvrt hodiny, ale stále neviděli denní světlo. Netrvalo však dlouho a jejich přání se vyplnilo. Vyšli z tunelu a znovu spatřili krásnou sluneční zář. Když se pak rozhlédli, zjistili, že jsou asi půl kilometru severně od Slánské hory. Uslyšeli podivný dusot.

„To je saská armáda! Už míří na město. Musíme zmizet,“ radil Tomáš a všichni ho hned uposlechli. Po krátké cestě se ocitli před městskou bránou. Byli okamžitě vpuštěni dovnitř. Čekali, že všem řeknou dobré zprávy o jejich „vylepšení“, ale místo toho všude viděli zmar a smutek. Netrvalo dlouho a dozvěděli se důvod.

„Dobrá, předstoupím před slánské občany a řeknu jim o situaci. Snad mě uposlechnou,“ navrhl Lev a všichni to odsouhlasili.

Bylo právě poledne a všichni občané města byli svoláni na náměstí. Lev si stoupl na připravené podium a nahlas začal vysvětlovat věci, co se staly za posledních pár hodin. Ani nečekal, že ho budou všichni tak zaujatě poslouchat. Když pak vydal příkaz ženám a dětem,

aby se co nejrychleji sbalily a vyrazily pryč z města, bez připomínek ho poslechly. Lid se pak rozpustil.

„Výborně! Lépe to snad dopadnout nemohlo. Byl jsi skvělý a opravdu přesvědčivý,“ pochválil Lva Tomáš.

„Kdybychom však neměli ty vylepšené schopnosti, tak by mně jen tak nevěřili. Myslím si, že nám teď důvěřují, že město ubráníme,“ odpověděl mu důležitě Lev.

„Tak ho ubráníme! Nakopeme těm Sasům zadky tak, že se už nikdy nevrátí!“ zahlásil bojovně Petr.

Den se pomalu chýlil k večeru. Město už opustily skoro všechny ženy a děti. Náhle bylo takové prázdné, bez života. Všichni rytíři i obránci z řad normálních občanů stáli na severních hradbách. Tam odtud měl přijít útok. A taky že přišel. Netrvalo dlouho a při západu slunce spatřili obrovskou saskou armádu, jak si to kráčí vstříc městu. Než k němu nepřátelé došli, nebe se zatáhlo a začalo pršet. Již nešlo udělat krok zpět. Nepřítel byl před branami.

Kapitola 8 – Návrh

Saský vůdce seděl na svém oři a udiveně se díval na město. Čekal, že bude prázdné, popřípadě již vypálené a bez života. Nedokázal pochopit ty řady odhodlaných mužů stojících po celých hradbách. Jeho kuň se po chvíli zastavil asi dvě stě metrů od nich. Všechno ztichlo. Saská armáda stála bez hnutí před městem a čekala na rozkazy. Byly slyšet jen kapky deště padající na zbroj válečníků.

„Tak vidím, že jsem vás trochu podcenil. Čekal jsem, že raději utečete a zapálíte město, aby nás pak nemohlo zásobovat na další cestě. Musím říci, že tímto krokem jste mě příjemně překvapili. Aspoň to bude větší sranda a má armáda se pořádně rozevíčí před útokem na Prahu,“ zařval Jindřich směrem ke Slanému a začal se hrozivě smát.

„My se jen tak nevzdáme. Tohle město nepadne do tvé kontroly, ty saský pse!“ odpověděl mu Lev.

Jindřich měl stále záchvat smíchu, kterého se nedokázal zbavit. Ve chvíli, kdy řekl Lev ta slova, začala se s Jindřichem smát i celá jeho armáda. Stovky vojáků propukali v hlasitý smích, který přebil i neustále se stupňující déšť. Avšak po malé chvíli se Jindřich uklidnil a s ním i celá armáda. Hlavní slovo měl tedy zase zvuk padajících kapek.

„Myslíš si, že nějaký mladík, jako ty mi zabráni v mém plánu? Tak to musíš být blázen a tí, co tě poslouchají ještě větší. Víš ty co, mám pro vás takový návrh. Za to, že jste mě a moji armádu tak skvěle rozesmáli, nechám vás žít. Předejte mi město v celku a můžete z něho všichni odejít bez jediného škrábnutí. Moc tohle nedělám, ale vaše troufalost vzdorovat mé mocné armádě mě tak dojala, že vás nechám žít. Válečníci, to je dobrá nabídka, ne?“ zeptal se svého vojska Jindřich.

Z prostoru před hradbami města se ozvalo četné „Ano, můj pane!“ Byla z toho znát síla odhodlání saských válečníků. Všem na slánských hradbách bylo jasné, že mají poslední možnost se zachránit. Nikdo však neudělal ani krůček zpátky. Lev se rozhlédl kolem sebe a viděl, že odhodlaní jsou i slánští obránci. Měl hned jasno, co na to saskému vůdci řekne.

„Tvůj návrh je zajímavý a určitě přijatelný, avšak dokud jsme my naživu, Slaný nikdy nebude tvé.“

Jindřich byl překvapen, protože tuto odpověď nečekal. „Tak dobrá, jak chcete. Nebude trvat dlouho a já ve vašem městě budu hodovat, zatímco vaše mrtvoly budou tlít před hradbami. Sasové, útok!!! Ať tam nezůstane jediná živá duše!“ zavelel Jindřich k útoku a velkolepá bitva mohla začít.

Kapitola 9 - Překvapení

Po malé chvíli už byli první mrtví na obou stranách. Za všechno mohli lučištníci. Více obětí bylo tedy na saské straně, avšak na slánské straně byla každá oběť rychle znát. Sasové začali zvedat dlouhé žebříky a opírali je o hradby, aby mohli vylézt nahoru. Obránci je samozřejmě ihned házeli zpátky, avšak během chvíle dodali Sasové na konce žebříků kovové hroty, které se zaklínily za hradby a šly sundat poněkud hůře, než by obránci potřebovali. Když se nějaký Slaňák pokusil žebřík shodit, trvalo mu to tak dlouho, že na něj zamířilo pár saských lučištníků a ti se většinou nemýlili. Bylo jasné, že během chvíle budou útočníci na hradbách.

Jindřichovi se to zatím líbilo. Vše šlo podle plánu. U městské brány už bylo připraveno beranidlo, aby ji co nejrychleji prolomilo. A nyní mu přišla zpráva ze zadních oddílů, že katapulty jsou skoro na místě. Zároveň si všiml, že na vrcholu Slánské hory je čilý ruch, takže jeho podpůrní lučištníci se také brzy zapojí do bitvy. Myslel si, že se nic nemůže zkazit.

Lev mezitím poslal několik rytířů k dobývané bráně, aby se jí snažili co nejdéle udržet zavřenou. Náhle k němu přiběhl Michal. „Máme menší problém, nemůžeme sundat ty jejich žebříky. Za chvíli budou zde. Nenapadlo tě něco, co bychom s tím mohli udělat?“

„A co zkusit ty naše meče? Jestli jsou tak mocné, jak píše kniha, měly by být schopny ty žebříky sundat,“ napadlo Lva.

„Dobrá, zkusíme to, ale dávej pozor na ty jejich lučištníky,“ souhlasil Michal a každý se vydal k jinému žebříku.

Michal měl jeden žebřík blíže, než Lev, takže bylo na něm to vyzkoušet jako první. Po celou dobu mu šípy svištěly kolem uší, ale to ho nijak nevystrašilo. Přidal na rychlosti a křičel na všechny, ať mu uhnou z cesty. Napřáhl meč, praštil do kovových hrotů a lehl si na zem, aby ho nestrefil žádný šíp, od ochránců tohoto žebříku. Ve chvíli, kdy se jeho meč dotkl hrotu, hrot se přepůlil a žebřík spadl celý i s válečníky, co byli na něm na nepřátelskou armádu.

„Rytíři, běž za Lvem a řekni mu, že to funguje. On to pochopí,“ ihned zavelel Michal nejbližšímu stojícímu rytíři. Ten nelenil a rozeběhl se za Lvem.

Netrvalo dlouho a prakticky všechny žebříky ležely na zemi před hradbami a pod nimi se sasští válečníci svíjeli bolestí. Obráncům města úspěch těchto zázračných zbraní dodal ještě více odvahy a chutě porazit zneřáčenou armádu. Brána do města byla dobře vyztužena, takže dobyvatelé se ani tudy nemohli dostat dovnitř.

Jindřich to vše nevěřičně sledoval. Nechápal, jak to vše bylo možné. Na malou chvílinku ho napadla myšlenka, že by nemusel vyhrát tak jednoduše, jak si představoval, ale hned to zamítl. Půjčil si od jednoho válečníka luk s hořícím šípem a vystřelil ho nad sebe. Bylo to znamení, že lučištníci na slánské hoře měli zahájit odstřelování městských hradeb. Doufal, že po tomto kroku mu už nebudou houževnatí Slaňáci dělat problémy. To se však šeredně mýlil.

Petr zrovna dával povely lučištníkům, když si všiml náhlého pohybu na Slánské hoře. Přes déšť toho tedy moc vidět nebylo, ale stačilo mu to, aby pochopil, že všichni budou za chvíli ve velkém nebezpečí. Před šípy padajícími zpoza hradeb se ještě dalo vyhnout, ale těm ze Slánské hory by to už bylo hodně těžké. Navíc celý vrchol byl naprosto temný, takže by ani nemohli odhadnout směr letících šípů. Nejbližší mu byl Tomáš, tak k němu rychle běžel.

„Tomáši, musíme nějak vymyslet, jak se ubránit támhle těm lučištníkům,“ řekl Petr a ukázal na horu.

„Počkej, něco mě napadlo. Pořádně ty lučištníky sleduj a doufej, že poznáš, kdy vystřelí. V tu chvíli mi řekni a já už se snad o to postarám,“ odpověděl Tomáš, vzal svůj kouzelný štít a zvedl ho nad sebe.

Petr sledoval vrchol hory. „Teď! Vystřelili!“ zařval na Tomáše, ten zavřel oči, zpevnil své postavení a pořádně chytil svůj štít. V tu chvíli se stalo něco, co nikdo nedokázal pochopit. Všechny šípy vystřelené proti městu se pár metrů od hradeb odrazily jako od nějaké neviditelné stěny a popadaly na zem. Tomáš vyčerpáním položil štít a předklonil se.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Petr.

„Ano, ale vícekrát to už po mně nechtěj. Musíme se jich nějak rychle zbavit, protože další salvu už nezastavím,“ odpověděl vyčerpaně Tomáš.

Hned poté k nim přiběhli Lev, Michal i Jan. „Co se to stalo?“ zeptal se Lev. Petr jim vše rychle vysvětlil.

„Tak zkusíme použít naše zbraně, stejně jako to udělal Tomáš. Kdybychom se třeba spojili a pomysleli na odstranění těch lučištníků, tak by se to mohlo povést. Co říkáte?“ navrhl Jan.

Nikdo nebyl proti tomu to vyzkoušet. Řekli si, že stejně nemají jinou možnost. Všichni si, kromě Tomáše, stoupli vedle sebe, namířili své meče na Slánskou horu a pomysleli na odstranění lučištníků. Všechny meče se rozzářily a bylo cítit, že z nich vyšla nějaká neviditelná síla. Ve chvíli, kdy zasáhla Slánskou horu, lučištníci se vznesli do vzduchu a síla je odnesla z vrcholu někam na druhou stranu hory. Rytíři byli stejně jako Tomáš vyčerpaní, ale zato šťastní, že odstranili tento problém.

Jindřich mezitím vše sledoval. Nevěřil svým očím. „Jak... jak...?“ nedokázal nic víc říct, protože se mu zarazil dech. Napadla ho totiž věc, kterou zatím nikdy nezažil – prohra.

Kapitola 10 – Zlo na vzestupu

Pro Slaňáky vypadalo všechno nadějně. Sasové padali k zemi jeden za druhým a nedokázali se nijak dostat do útrob města. Jakýkoli jejich pokus o nasazení nového žebříku byl rychle zmařen a slánští lučištníci je nenechávali, aby mohli beranidlem prorazit bránu. Navíc, když už neměli výhodu lučištníků na Slánské hoře, šlo pro ně všechno z kopce. Avšak i Sasové měli překvapení, se kterým obránci nepočítali.

„Můj pane, katapulty jsou na místě a čekají na rozkaz,“ přinesl jeden válečník zprávu Jindřichovi.

Ten se podíval za sebe a za ohybem údolí spatřil připravené válečné stroje. Nahodil pomstychtivý úsměv a pravil: „Výborně. Palte dle uvážení. Roztříскеjte jim ty hradby na kousky!“

Válečník se uklonil a šel povel oznámit obsluze katapultů. „Teď už se přede mnou skloníte!“ řekl si pro sebe Jindřich a chvíli nato začaly katapulty pálit.

Lev stál zrovna s Tomášem na hradbách pár metrů vpravo od brány, oba rozdělávali rozkazy a byli samý úsměv, protože věřili, že tuto bitvu už mají vyhranou. Stále ještě byli vyčerpaní ze zásahu proti lučištníků na Slánské hoře, ale už to bylo trochu lepší. Tomáš si však náhle všimnul nějakého velkého předmětu letícího z konce saské armády až k nim.

„To je balvan! Uskoč!!!“ zařval na Lva a ještě pro jistotu ho trochu popostrčil. Balvan zasáhl přesně místo, na kterém oba před chvílí stáli. Udělal do hradeb velkou díru. Díra našťestí nezasahovala až k zemi, ale oběma bylo jasné, že tohle bude velký problém.

Lev se zvednul ze země, popošel k díře a zvolal na Tomáše: „Oni mají katapulty?! O tom ses nám nezmínil.“

„Protože je nikdy neměli. Škodil jsem jim už dlouho na to, abych to mohl s jistotou říct. Buď je nějak hodně dobře schovávali, nebo je stihli vybudovat během toho času, co jsem byl u vás. Jinak si to nedokáží vysvětlit,“ odpověděl mu Tomáš.

„Musíme svolat ostatní a něco vymyslet, poněvadž takhle ty hradby rychle prolomí a my prohrajeme,“ řekl Lev a oba začali shánět zbylé rytíře se zázračnými meči.

Najít je netrvalo dlouho, protože i oni je šli hledat, když spatřili letící balvany z katapultů. Mezitím přiletěly další tři. Dva trefili náměstí, takže se nikomu nic nestalo, jen se tam vytvořily pěkné jámy a jeden ani nedoletěl k hradbám a zabil pár Sasů. Jindřich z toho byl samozřejmě rozmrzelý, ale věděl, že dříve či později se jeden z jeho tří katapultů trefí do černého a jeho armáda se dostane do města.

„Tak máte někdo nějaký nápad, jak ty stroje zastavit? Zatím máme štěstí, že až na ten první pokus mají hroznou mušku, ale stejně se jednou strefí. Musíme je zničit,“ řekl Lev ostatním rytířům.

„Mohli bychom zase použít naše zbraně,“ navrhl Petr.

„Teď už by nás to ale mohlo zabít. Každé jejich použití nám bere sílu a bojím se, že znovu bychom to už nemuseli vydržet. Ničení žebříků ještě zvládám, avšak ty katapulty... nevím, nevím,“ řekl Michal.

„Michal má pravdu. Dokud žijeme, tohle město se může ubránit. Mohli bychom to zkusit a pro město se obětovat, ale to bych viděl jako nejkrajnější možnost,“ řekl Lev.

V tu chvíli se nedaleko od nich zachytil další žebřík. Jan si toho všiml, takže ho šel hned odstranit. Jako vždy se mu to povedlo. Náhle ale rytíři zpozorovali, že jeden balvan z katapultů letí přímo na něj.

„Jane, pozor!!!“ to jediné stihl Tomáš říct. Jan si balvanu všiml až moc pozdě a jen si napřáhl meč před sebe. Ve chvíli styku balvanu s mečem se balvan rozlétl na milion malých kamínků, avšak jeho energie Jana odhodila a ten spadl někam za hradby na náměstí. Rytíři se šli ihned podívat, jestli to přežil. K Janovi se jako první dostal jeden hlídač městské brány a zavolal na rytíře, že je Jan v pořádku, jen omráčený a trochu potlučený z toho pádu. Prý to ani nevypadalo na žádné větší poranění, pravděpodobně ho před nárazem o zem ochránil ten meč.

„Mohl bych je zničit svým štítem. Kdybych seskočil z hradeb a dostal se tak na sto metrů od nich, dokázal bych jim po nich hodit a zničit je. Neptejte se jak, prostě to vím,“ navrhl Tomáš.

„Ale to by byla sebevražedná mise. Bez toho štítu, uprostřed armády a prakticky bez energie bys nepřežil ani chvíli,“ řekl Petr.

Katapulty mezitím stále ničily město. Když nestrefovaly hradby, ničily domy, náměstí, jeden dokonce strefil i radnici. Potřebovali to hned ukončit. Zatímco rozjímali nad možnostmi, jeden balvan trefil bránu a narušil její strukturu tak, že Sasové ji už bez problémů beranidlem prorazili. Začali se dostávat do města. Lev ihned vyslal většinu obránců z hradeb k bráně, aby ji za každou cenu chránili. Poslal s nimi i Petra a Michala. Celý tento rozruch způsobil i to, že o hradby bylo opřeno již několik žebříků a rytíři je nestíhali sundávat. Brzy už byli Sasové i na hradbách. Všechno se sesypávalo, jak domeček z karet.

Tomáš už nevydržel se na to vše dívat a rozeběhl se k okraji hradeb a zamýšlel vykonat svůj plán na zničení katapultů.

Lev si toho všiml a hned mu to došlo. „Tomáši, ne! Nemůžeš se jen tak obětovat.“

„Musím, a ty to víš. Jestli máte mít nějakou naději, tak jim musím sebrat výhodu těch katapultů. A když se mi to povede, tak bych ještě mohl při seskoku udělat tím štítem menší díru před bránou, aby nepostupovali do města, tak rychle. Měl jsem vědět, že ty katapulty udělají. Zklamal jsem.“

„Nezklamal. Vždyť jsi nás varoval před tou armádou a pomohl nám tak, že bychom bez tebe neměli sebemenší šanci...“

„Lve, zastav! Na tohle nemáme čas. Musím jít. Jen mi slib, že se nevzdáte a budete bojovat až do konce a vyhrajet. A hlavně, jestli se utkáš s tím jejich vůdcem, neměj slitování. On by ho s tebou neměl také. Měj se, Lve ze Slaného.“

Lev si to nechtěl přiznat, ale hluboce v sobě věděl, že jestli mají vyhrát, tak to musí Tomáš udělat. „Slibuji,“ řekl, Tomáš mu na to kývl a seskočil na saskou armádu z hradeb přímo před bránu.

Normální člověk by se v době doskoku rozmázl o zem a bylo by štěstí, kdyby vůbec žil. Tomáš ale dopadl a vůbec nic mu nebylo. Sasové kolem něho byli tak překvapení, že vůbec nevěděli, co dělat. Tomáš vzal svůj štít, zarazil ho do země, zase ho vytáhl a vyběhl do středu nepřátelské armády. V místě, kde štít zarazil do země, zazářilo jasné světlo, až si museli válečníci, co tomu byli nejbližší zakrýt oči. Náhle se ta země zatřásla a vytvořila se asi dva metry široká a deset metrů dlouhá průrva, která nešla obejít, protože zasahovala přes celou délku brány. Jediná možnost byla jí jen přeskochit, což však v plné zbroji šlo válečníkům hodně těžko.

Tomáš běžel dál. Držel štít před sebou a občas se mečem ohnal po nějakém Sasovi. Jindřich to celou dobu pozoroval. „Co si sakra myslí, že dělá? Tak zastavte ho, dělejte!“

Sasové se ani nemuseli snažit, protože po chvíli se Tomáš zastavil sám. Rozmáchnul kolem sebe mečem, aby odrazil dotírající protivníky. Ti kolem něho utvořili kruh a čekali, co se bude dít.

„Jindřichu Saský, uvidíme se pekly, jako že se Tomáš Nepomucký jmenuji!“ zařval Tomáš na saského vůdce, zvedl svůj štít nad hlavu, zavřel oči, aby do něho mohl vložit všechnu svoji sílu a vrhnul ho směrem k Jindřichovi.

V Jindřichových očích byl znát strach, který ho ale rychle opustil, když ho štít asi o dva metry mihl. „Nějak ses netrefil,“ řekl se smíchem ve tváři Jindřich.

„Já ale nemířil na tebe,“ hlesl vyčerpaně Tomáš.

Jindřich se otočil a spatřil, jak se špička trojúhelníkového štítu zabodla do prostředního katapultu. Kolem štítu se vytvořila zářivá koule, která po chvilince vybuchla a vytvořila takovou tlakovou vlnu, že to všechny tři katapulty rozmetalo na kusy. Štít při výbuchu koule spadl na zem a zůstal nečinně ležet.

„Ty! Jak jsi to udělal?! Zabijte ho! Rozcupejte na kousky!“ zavelel naštvaně Jindřich a všichni Sasové okolo klečícího a úplně vyčerpaného Tomáše pozvedli své zbraně a zaútočili. Tomášovi se na ústech objevil ještě poslední úsměv. Pokud tohle zabráni Sasům dobýt město, tak jeho mise byla úspěšná.

Lev to celé sledoval z hradeb. Když útočníci Tomáše popravili, objevila se mu slza v oku. „Dal jsi nám čas a naději a my ji využijeme,“ řekl a pohled měl přitom upřený na místo, kde ho naposledy viděl. Na chvilku přiložil svůj meč na srdce, sklonil hlavu, řekl krátkou modlitbu a vydal se k nejbližšímu žebříku s myšlenkou, že tohle všechno musí co nejdříve skončit.

Kapitola 11 – Bouře sílí

Michal, Petr a Jan, který se před momentem probudil z bezvědomí, celou dobu bojovali za slánskou bránou. Zabíjeli nepřátelské válečníky jednoho po druhém a vůbec nevěděli, co se děje nahoře na hradbách. Viděli jen nějaký oslňující záblesk před bránou, ale nedokázali si vysvětlit, co to znamená.

V jednu chvíli se dostali k sobě a Michal se zeptal: „Hele chlapi, nevíte, co se to stalo před tou bránou? Moc tam nevidím, ale zdá se mi, že najednou se sem dostává těch otravných Sasů méně.“

„Vypadalo to, jako by to způsobila něčí zázračná zbraň. Takže za to asi může Lev nebo Tomáš,“ podotkl Petr.

„Tak se s tím už raději nezabývejte a braňte město. Jestli mají tam nahoře nějaký plán, tak se jim ho snažme usnadnit tím, že těch Sasů zabijeme co nejvíce,“ rozhodl Jan a všichni s ním souhlasili. Tím se rozešli a každý už byl znovu na vlastní zodpovědnost.

Lev mezitím zabíjel Sasy na hradbách jednoho po druhém. Když měl chvíli klidu, podíval se přes déšť pořádně na celou nepřátelskou armádu. Bylo znát, že už jich zbývá méně jak polovina, ale stále měl dojem, že to nestačí na to, aby město ubránili. Stále jich bylo

hodně a pořád byli odhodlaní. Potřeboval tu jejich odhodlanost trochu nakousnout. Musel je zbavit autority, ke které vzhlíželi a o které nikdy nezapochoybovali, že by mohla prohrát. Bylo jasné, že se nějak musí dostat k saskému vůdci.

Mezitím se velký déšť změnil v bouři. Blesky metaly z oblohy všude okolo. Nekončící liják byl všem pořádně nepříjemný. Nikdo na sobě neměl ani kus suchého oblečení. Všichni už si přáli, aby tato noc co nejrychleji skončila a hlavně, aby ji přežili.

Právě blesky daly Lvovi do hlavy další nápad. Akorát bojoval proti jednomu válečníkovi, když viděl, jak nedaleko města šlehl blesk přímo do stromu a zapálil ho. Naštěstí to byl samotný strom daleko od lesa, takže se nemuseli bát, že by se oheň rozšířil. Netrvalo dlouho a Lev několika tvrdými ranami dostal válečníka k zemi a probodl ho. Hned poté se začal věnovat svému nápadu. Co kdyby díky svému meči dokázal nějaký blesk ovládnout a namířil ho na saského vůdce? V nejlepším případě by ho trefil a problém by byl vyřešen, a když ne, tak by ho aspoň mohl upozornit a vůdce by za ním přišel. Pak by nastal boj muže proti muži.

Lev se tedy přesvědčil, že v jeho blízkosti není žádný nepřítel, zvedl svůj meč nad hlavu, myslel na to, aby blesk zasáhl meč a čekal. Netrvalo dlouho a opravdu se to stalo. Blesk se nabyl do meče. Lev ucítil, že teď drží v rukách ohromnou sílu. Pomalu meč namířil před sebe přímo na koně, na kterém seděl Jindřich a pomyslel na vypuštění blesku. To se stalo. Blesk strefil zemi hned vedle Jindřicha a byl to takový výbuch, že ho to srazilo z koně. Rychle se zvedl a vyhledal očima Lva stojícího na hradbách s namířeným mečem.

„Tak to jsi přehnal, kamaráde. Je čas, abych ti dal menší lekci ze slušného chování vůči mně. Jdu si pro tvoji hlavu,“ řekl saský vůdce a rozhodným krokem si to namířil k městu. Jeho osobní strážci ho doprovázeli po boku. Lev se vítězoslavně usmál. Vyšlo to.

Kapitola 12 – Poslední boj

Dole pod hradbami byla bitva stále v plném varu. Sasové už postavili provizorní můstek přes propast před bránou, takže znovu mohli vcházet do města ve větším počtu. Blesk, který zasáhl Lvův meč, všechny vyděsil, ale hned poté pokračovali v boji, protože nebylo jinému zbylí. Aspoň to pomohlo tomu, aby se naši tři odvážní rytíři zase sešli.

„Proč mám takový dojem, že zatímco my jsme tady dole, tak tam nahoře se děje něco důležitého?“ zeptal se Petr

„Protože stejný dojem máme my všichni. Měli bychom jít zjistit, co se tam děje,“ navrhl Jan.

„A kdo z nás to tedy bude?“ zeptal se všech Michal.

„Já bych řekl, že jestli potřebuje Lev s něčím pomoci, tak by měl jít ten nejsilnější z nás, takže Petr,“ ukázal Jan na svého kamaráda.

„Dobrá. Tak si ale tady mezitím nic neudělejte, když budu pryč,“ odpověděl mu Petr a vydal se do strážnice, ke schodům na hradby.

Lev už čekal na jedině, až Jindřich vystoupá po žebříku a postaví se mu čelem. Sem tam odrazil útok nějakého nepřítele, ale ten hlavní stále nepřicházel. Alespoň na něj mezitím šetřil síly. A náhle osudná chvíle nastala. První vyšel jeden Jindřichův ochránce, pak Jindřich a nakonec i jeho druhý ochránce. Všichni tři si stoupli naproti Lvovi asi pět metrů od něho. Jindřich stál úplně přesně proti němu a jeho ochránci po jeho bocích.

„Takže, mladíku, musím ti říci, že mně začínáš pěkně vadit. Po dobu bitvy jsem tě zatím nechával na pokoji, ale teď už jsi pro mě jak osina v zadku. A víš, co s takovými osinami dělám? Ničím je. A když tak udělám, nic z nich nezbyde. To samé se stane s tebou,“ začal vyhrožovat Jindřich.

V tu chvíli vytáhli jeho ochránci své meče. Nebyly to však meče přímo rytířské, vypadaly jako nějaké orientální. Bylo jasné, že to nejsou Sasové. Saský vůdce jim pokynul a oni udělali pár kroků směrem ke Lvovi.

„Tohle bude tvůj konec, synku. Nech mě představit ti své osobní strážce. Jednou je našla má armáda bloudit po světě. Moc jsem jim nerozuměl, ale něco jsem pochopil. Dříve bývali v nejvyšší gardě nějakého vládce z východu, ale při jednom tažení proti nepříteli byli všichni rozmeteni a oni jediní přežili. A protože věděli, že neúspěch se u jejich vládce tvrdě trestá, utekli raději k nám. Hned jsem poznal jejich velkou sílu a tak jsem jim slíbil, že jestli mě budou chránit, zajistím jim domov, jídlo a vlastně vše, co si zamanou a co jim porozumím. Tak a teď už nebudu déle mluvit. Zabijte ho!“ rozkázal Jindřich svým nohsledům.

Lev už přemýšlel, jak se bude bránit, když se za Jindřichem ozvalo: „Hele ty, co se nazýváš vůdce, co kdybys počítal taky se mnou? Moc by mě urazilo, kdyby sis mě nevšímal a své kamarády poslal jen na Lva.“ Všichni se podívali tím směrem a uviděli Petra.

„Takže takových hloupých mladíků je vás tady víc? No dobrá, vyřídíte si to s ním a já se mezitím postarám o tohohle,“ rozkázal Jindřich svým ochráncům a ti se vydali k Petrovi.

Lev ukázal Petrovi výraz vděku a ten jen mávnul rukou, protože z toho, co během té chvíle pochytil, věděl, že Lev chtěl od začátku, aby bojoval jen proti saskému vůdci. Teď však musel vymyslet, jak porazí ty dva ničemy, protože jednoduché to určitě nebude. Došlo mu, že musí využít výhody hradeb a třeba alespoň jednoho z těch dvou se pokusit shodit.

Mezitím vytasil vůdce meč a vyzývavě ho namířil na Lva. „Tohle bude tvůj poslední boj, chlapče. Neměl ses nás nikdy pokoušet zastavit.“

„Holt jsem to zkusil. Jak bys řekl ty, byla to chlapecká nerozvážnost,“ řekl ironicky Lev a hned poté na něj Jindřich zaútočil.

Byl to souboj doslova na ostří nože. Jeden výpad střídal druhý. Jednou byl v útoku Lev, podruhé zas Jindřich. Netrvalo však dlouho a byla zřejmá mírná Lvova převaha. Měl své údery tvrdší a rozhodnější, než Jindřich.

Několik metrů od nich se však začínal vyvíjet také druhý zajímavý souboj. Petr jen stěží odrážel útoky obou orientálních bojovníků. Byli rychlí, mrštní, jejich šavle dávaly tvrdé rány a jen co se mu podařilo jednoho odrazit, už tu byl druhý a tím pádem neměl ani chvíli pro dobytí sil. Věděl, že kdyby neměl svůj zázračný meč, tak i kdyby byl silný, jak moc by chtěl, stejně by už dávno padl. Ten meč ho držel při životě. Avšak i jeho síla už začala pomalu upadat. Hromadily se na něm hluboké zářezy a jeho dřívější jas již nebyl takový.

Vše, co se dělo na hradbách sledovali zezdola Jan s Michalem. Moc by chtěli Petrovi a Lvovi pomoci, ale zrovna byli uprostřed největší bitvy a nemohli se jen tak vzdát. Museli věřit, že si jejich kamarádi pomůžou sami. Říkali si jen, proč jim tam ještě nepomáhá Tomáš, ale nakonec usoudili, že má asi ještě jinou práci. Bohužel, neznali, jaká ho postihla tragédie.

Lev stále útočil na Jindřicha. Ten odolával, ale už se také jednou pod tíhou velké Lvovi rány ocitl na zemi. Hned se zvedl, ale bylo znát, že mu síly rychle docházejí. Znovu spadl na zem, avšak teď se rozhodl k překvapivému protiútok. Vyšvihl pravou nohu a podrazil jí Lvovi nohy, takže Lev se ihned ráčil k zemi. Jindřich se z ní zvedl jako rybička a mečem vyrazil Lvovi jeho zbraň z ruky. Ihned namířil na Lva, ale ten byl pohotový, také vykopl svoji nohu, trefil Jindřichovi ruku, ve které držel meč a ten tím skončil na zemi někde za Lvem. Pak udělal Lev kotoul vzad a už ho měl v držení. Saský vůdce také na nic nečekal a sebral ze země Lvův meč.

„Haha, tak jsme si je prohodili, co? Ale já mám nyní ten tvůj zázračný, takže vítězství je mé,“ zvolal Jindřich, olízl si svůj zkrvavený ret, který měl od pádu z koně a znovu zaútočil na Lva.

Petr už před svými protivníky ustoupil tak daleko, že došel až ke strážnici. Ušetřili mu již několik sečných ran, ale odvážný mšecký rodák se stále nevzdával. Když už byl jen metr od pootevřených dveří do strážnice, jeden z nepřátel mu odklopil meč s rukou tak, že ho

druhý mohl kopnout a on proletěl dveřmi skoro až do poloviny místnosti. Ta nebyla nijak moc široká, měla jen nějakých pět metrů v průměru, ale i tak to byl pořádný kop. Nechápal tedy, proč ho ten dotyčný Jindřichův ochránce rovnou nezabil, ale asi si to chtějí oba ještě užít.

Rytíř byl úplně vyčerpaný. Měl dojem, že se nemůže hnout ani o píd'. Jeho meč ležel někde vedle něho. Válel se na zádech a při tom trochu pozvedl hlavu, aby viděl před sebe. Oba bojovníci vstoupili dovnitř. Jeden si stoupl do vchodu a druhý k velkému oknu, které končilo až u země a bylo ještě větší než on sám. Stálo hned vedle schodiště. Jediné, za co byl v ten moment Petr rád, bylo to, že na něj konečně zase nepršelo.

„Nechte mě už... prosím vás... na pokoji,“ dostal ze sebe zničený válečník.

Orientální bojovníci k němu udělali nastejno dva kroky a připravili si své šavle k závěrečnému činu. Doteď to vypadalo, že Petrovi už nic nepomůže. Avšak ještě si vzpomněl, že na stole vedle něho leží sada seker. Všiml si jich, když sem běžel po schodech, aby pomohl Lvovi. Byl přece v házení seker nejlepší ve městě. Dokázal je hodit rychle a hlavně přesně. Řekl si, že nemá, co ztratit. Nabral do sebe všechny síly, co mu zbyly, vyšvihl svojí levou ruku na stůl, ihned nahmátl nejbližší sekeru a hodil ji po bojovníkovi přibližujícím se od vchodu. Trefil ho do boku. Bojovník bolestivě zaskučel, zahodil svoji šavli a opřel se o zeď. Druhý bojovník to vše nevěřičně sledoval. Petr na nic nečekal, zvedl se celý, vzal další dvě sekery a obě hodil na druhého bojovníka. Jedna trefila levé rameno, druhá pravé stehno. Druhý bojovník ustoupil o několik kroků zpátky k oknu. Petr nelenil a hodil další dvě sekery. Nyní trefil břicho a pravé prso. Druhý bojovník už stál prakticky u okna. Pak vzal Slaňák poslední sekeru do pravé ruky a strefil se přesně do černého, respektive do jeho hlavy. To ho odmrštilo tak, že vahou těla rozbil okno a propadl jím až dolů před hradby.

Petr se pomalým krokem vydal ke svému meči, zvedl ho a opřel se o zábradlí u schodů. Náhle ho však někdo chytil za rameno, otočil čelem k sobě a stejnou rukou rychle chytil pod krkem. Petr úplně zapomněl na prvního bojovníka, kterého jednou sekerou na chvíli vyřadil, ale nijak tvrdě nezranil. Nepřítel měl takovou sílu a sevření, že zvedl Petra nad zem a začal ho dusit. Z Petrovy celkové vyčerpanosti pramenilo také to, že upustil svůj meč, ten dopadl na schody a sjel po nich až dolů. Rytíř už ztrácel z nedostatku kyslíku vědomí. Teď již opravdu věřil, že je s ním konec. Nebyl. Náhle sevření povolilo a on se zhroutil k zemi. Poslední, co viděl, byl jeho meč vražený do břicha Jindřichova ochránce. Nějaký neznámý válečník ho zachránil.

„Kdo... kdo jsi?“ zeptal se Petr. I když měl před očima zamlženo, stále poznával jisté rysy někoho velmi známého.

„Neboj se, budeš v pořádku. Jen pomohu tvému příteli a přijdu ti zmírnit tvé bolesti. Lež klidně a vezmi si do ruky svůj meč, dodá ti aspoň na chvíli trochu síly k přežití,“ řekl neznámý zachránce a dal Petrovi do ruky jeho meč. Ten ho stiskl a po chvíli omdlel. Válečník zahalen kápí ještě zkontroloval Petrův tep, a když zjistil, že je v pořádku, vydal se vchodem na hradby.

Tam stále bojoval Lev s Jindřichem. Role se však obrátily. Teď byl Jindřich ten, kdo vyhrával. Tím, že Lev přišel o svůj meč, zdálo se mu, jako kdyby najednou ztratil část sebe. Nedokázal vymyslet žádný kloudný výpad a před tvrdými ranami se jen tak tak bránil. Pak ale Jindřich zatlačil na Lvův prozatímní meč a natlačil Lva až k okraji hradeb směrem k saské armádě. Před pádem zatím chránila Lva jen metrová zeď na okraji. Stačilo však, aby ho saský vůdce trochu popostrčil a pádu by nic nezabránilo.

„Takže, tohle bude asi konec našeho střetu slánský Lvíčku. Musím uznat, že jsi mně dal trochu zabrat, ale teď už ti opravdu nic nepomůže,“ řekl slizky Jindřich.

Nečekal však, že se mu náhle objeví cizí meč na krku. „A co já? Myslíš si, že ani já mu nepomůžu?“ zeptal se neznámý muž, který se zničehonic objevil vedle Jindřicha.

„Co... cože?! S kým mám tu čest?“ zeptal se také Jindřich.

„Neměj strach, synu, tento červ ti již neublíží. O to se postarám,“ řekl do té chvíle neznámý muž a druhou rukou, než držel meč, odhrnul svou kápi.

„Otče?“ zeptal se nevěřičně Lev.

„A podívejme se, jaké se nám tu udělalo rodinné setkání. Starostlivý otec přišel zachránit svého chlapečka. Tak dobrá, přece nebudu takhle kazit radost,“ řekl výsměvně Jindřich a ustoupil od Lva. Lvův otec měl stále svůj meč na Jindřichově krku.

„Jsi v pořádku, synu?“ zeptal se Lva jeho otec. To však neměl dělat, protože tím na chvíli nesledoval Jindřicha, čehož Jindřich využil a rychlým obratem odrazil mečem meč Lvova otce ze svého krku. Začali spolu bojovat. Byl to nerovný boj. Mrštný saský vůdce překonával nevytrénovaného měšťana ve všech ohledech. Než se stačil Lev z toho všeho vzpamatovat a nabrat trochu sil, ležel jeho otec na zemi a Jindřich mu vrážel svůj nůž do břicha.

„To abys viděl, jak tvůj synek umírá a trápil se tím, že jsi ho stejně nezachránil,“ řekl Jindřich a začal se u toho smát.

„Ne!!!“ zařval Lev a vrhl se na Jindřicha. Chvíli to dokonce vypadalo, že saského vůdce překvapil, ale byl to jen milný dojem, protože na sílu svého meče spojenou se saskou krvežíznivostí prostě neměl. Jindřich mu dal po chvíli takovou ránu do meče, že meč i s ním odletěl tři metry daleko. Lev ležel na zemi na břiše a jen těžce se zvedal.

„Nuže, je čas vyzkoušet, jakou opravdovou sílu má tento meč,“ řekl Jindřich a zvedl meč nad sebe. Zasáhly ho rovnou tři blesky najednou a hromadily v něm energii. Meč se stal zářivějším, jako nikdy předtím.

Celá bitva, všechny jednotlivé boje, které probíhaly v centru města za bránou, náhle ustaly a všichni se dívali na hradby. Nikdo nechtěl bojovat, jen chtěli vidět, co se stane.

„Tvůj poslední boj právě skončil, Lve ze Slaného,“ řekl Jindřich a namířil hrot meče na pomalu se zvedajícího Lva.

Náhle však Jindřichovi ruce držící meč popadl Lvův otec, zkroutil je saskému vůdci proti tělu a bodl. Malinkaté elektrické výboje pokryly celé Jindřichovo tělo a on sám začal řvát bolestí. Výboje se brzy přes meč dostaly i na Lvova otce. Ten ale bolestí ani nepípl. Všechno své odhodlání navždy zničit toho, kdo chtěl zabít jeho syna, jakoukoli bolest přebilo. Po chvíli výboje zmizely a oba padli na zem. Kouřilo se z nich a byl cítit pach ohořelého oblečení. Déšť tedy všechno brzy zase zkroutil, ale všem bylo jasné, jaký osud oba postihl.

Nikdo ani nedutal. Lev se konečně zvedl na nohy a dobelhal se ke svému otci. Ten byl na rozdíl od Jindřicha ještě naživu. „Otče, proč? Jak to, že jsi mě přišel tak najednou zachránit?“ nechápal Lev.

„Můj synu, pamatuj si toto – rodina je důležitá. Já svoji rodinu vždy stavěl na druhé místo. Jak v případě matky, tak v případě tvé výchovy. Když jsi mě tam nechal ležet na ulici, tak jsem si konečně uvědomil, jakou jsem udělal hloupost. Konečně jsi mě donutil uvědomit si svojí chybu. Mohl jsem zajít do putyky a propít celý zbytek svého mizerného života, ale já se ti chtěl nějak omluvit. Skrytý tak, aby mě nikdo nepoznal, nastoupil jsem do domobrany a bránil při saském útoku město, přičemž jsem tě měl neustále na očích. Věděl jsem, že se ti omluvím jedině tak, že ti zachráním život a ta chvíle nastala, když jsi začal bojovat s tím jejich vůdcem. Jsem rád za to, co jsem udělal a vůbec toho nelituji, protože vím, že po mně zbyde syn, který je mnohem lepší, než já jsem kdy mohl být. Tak teď jdi a ukonči tohle šílenství a pak ještě sežeň pomoc pro Petra, leží v bezvědomí ve strážnici.“

Když Lvův otec dokončil svůj příběh, objevili se Lvovi slzy v očích. Byl opravdu dojatý. „Neboj, otče, teď tě zachráním já. Jen je přijmu složit zbraně a seženu ti tu nejlepší pomoc.“

„V pořádku, synku, já už zachráněný jsem. Ale teď už běž a staň se navždy slánským hrdinou. Jsem na tebe opravdu pyšný,“ řekl Lvův otec a pokynul svému synovi, aby ho nechal ležet a udělal, co je nutné.

Lev pochopil, zvedl se, vytáhl ze saského vůdce svůj meč a ještě zkontroloval, jestli byl opravdu mrtvý. S uspokojením se od něj zvedl, došel na okraj hradeb směrem do města a začal mluvit: „Nepřátelští sasští rytíři, váš vůdce je mrtev! Všichni jste mohli vidět, jak ho moje zbraň usmrtila. Chcete tedy ještě více bolesti? Jak vidíte, jsme odhodlaní své město ubránit. Odstranili jsme vám vaše lučištníky na Slánské hoře, zničili vám katapulty a teď zabili i vašeho vůdce, který o sobě tvrdil, že je neporazitelný. Jaký tedy potřebujete další důkaz, že my jsme vítězná strana? Máme vás pobít všechny? Copak vy nemáte doma rodiny, ke kterým byste se rádi vrátili? Zahod'te vaše zbraně a já vám slibuji, že se k nim vrátíte živí a zdraví. Naše zázračné meče už vám nijak neublíží. Co vy na to?“

Sasští válečníci se chvíli rozmýšleli, ale pak postupně začali zahazovat své zbraně před sebe. Jak ti ve městě, tak i ten zbytek, který se do něho za celou dobu bitvy nedostal. Z ohromné přesily nepřátelského vojska zbyla méně než čtvrtina. To mluvilo za vše. Slaňáků už tedy bylo jen pár desítek, ale Sasové se tak báli těch zázračných mečů, že už nechtěli nic zkoušet. Slaný se ubránilo.

„Otče, my to opravdu zvládli! Otče...?“ Lev však viděl jen bezvládné tělo. Ihned k němu přiběhl, avšak bylo již pozdě, jeho otec byl bez života. Lev sebral ze země otcův meč a rukojeť mu přiložil na srdce.

„Odpouštím ti,“ řekl a hlavu plnou slz položil na otcovo čelo.

Kapitola 13 – Odkaz

Bouře již dávno ustoupila a nad městem svítalo. Teprve až první ranní paprsky odhalily tu hroznou spoušť. Poničené hradby, náměstí, zlomená radniční věž a mnoho zdevastovaných domů od střelby z katapultů doplňovaly stovky mrtvých mužů. Ať Sasů či Slaňáků.

Naši tři hlavní hrdinové právě prohledávali planinu před městem plnou mrtvých válečníků. Hledali Tomáše. Nebyl tam jen Petr, protože ten byl akorát ošetřován ranhojiči. Michal dorazil při svém hledání k troskám katapultů a našel tam Tomášův štít. Ležel mezi kusy dřeva bez jediné rýhy. Sebral ho a vydal se směrem k Janovi a Lvovi. Ti mezitím našli Tomášovo tělo. Když ho spatřil i Michal, musel na chvíli odvrátit pohled, protože se na to nemohl dívat. Tělo jejich kamaráda bylo protkáno bodnými ranami a hlava byla z půlky useknutá.

„Seženeme nějaká nosítka a řádně ho pohřbíme. Zaslouží si to,“ řekl smutně Lev a všichni tři šli tak činiti.

Hned po skončení bitvy byl vyslán posel, aby přivedl zprávy do města všechny ženy a děti. Při hledání svých manželů střídaly ženy výjevy radosti, smutku a bolesti. Bitvu přežilo něco více jak čtvrtina obránců, takže ta bolest nad ztrátou byla samozřejmě častější.

Celé to sledoval Michal spolu s Janem. „Je to temný den pro naše město. Budeme se z toho hodně pomalu a těžce vzpamatovávat,“ řekl Michal.

„Ale na druhou stranu jsme porazili největší a nejstrašlivější armádu této doby a zabránili tomu, aby byla dobytá Praha. Můžeme na sebe být právem hrdí. Díky naší oběti se už nemusí nikdo další této armády bát,“ uklidnil ho Jan.

„Máš pravdu, Jane. Je to těžká oběť, ale zato důležitá pro celé Čechy,“ přivětil Michal a oba se poté vydali připravit Tomášův pohřeb.

Bylo již pozdní odpoledne, když se všichni obyvatelé města shromáždili u jižního úpatí Slánské hory. Lev vybral pro Tomášův hrob toto místo, protože sem chodil dříve rád odpočívat. Byl to takový klidný travnatý plácek pod velkou třešní mimo městského ruchu a Lev si to zde opravdu zamiloval. Zdálo se mu správné, aby zde navždy spočinul ten, který měl obrovskou zásluhu na záchraně Slaného.

Během dne všechny rodiny, jež je manželé navždy opustili, pohřbívali své milé, kde se jim to nejvíce líbilo. Většinou to byly rychlé a soukromé obřady, ale na tento přišli všichni. Dokonce i Petr se přes svá mnohočetná zranění zvedl z postele, ignoroval nesouhlas ranhojiče a došel o holi a s pomocí svých přátel k hrobce.

Tesař, který bitvu přežil, bez jakýchkoli problémů udělal Tomášovi rychle důstojnou rakev a nyní už bylo vše připraveno. Přeživší slánští občané udělali kolem díry s rakví kruh a poté, co každý položil na rakev nějakou květinu, vystoupil pomalým krokem Lev, utřel si slzy z očí a pravil: „Dnešek se jistě zapíše tučným písmem do dějin města. Ne však jako připomínka toho, kolik životů bylo ztraceno, ale jako den vítězství. Den, kdy i za cenu nejvyšší jsme ubránili své město a zabránili tak v dalším postupu krvelačné saské armádě. Každý muž, který zde padl, bude pro nás andělem. A doufám, že budete se mnou souhlasit, že Tomáš pro nás bude andělem nejvyšším. Bez něho bychom neměli sebemenší šanci uspět. Varoval nás, pomohl nám vytrénovat se v rytíře a nakonec se i sám obětoval, abychom měli naději. Myslím si, že jemu, stejně jako všem ostatním padlím, můžeme vděčit za své životy. Protože my Slánáci se nevzdáme nikdy! Ať přijde sebevětší nepřítel, budeme se bránit až do konce. Děkuji, že jste sem všichni přišli a nebojte, věřím, že naše město dáme zase brzy dohromady.“

Spustil se lehký potlesk. I těm nejutrápenějším matkám a dětem ze smrti jejich manželů a otců se teď objevil úsměv na tváři.

Dav se začal pomalu rozpouštět. Netrvalo dlouho a u rakve už zbyli jen čtyři slánští rytíři. Lev ze Slaného, Michal Slánský, Jan Liška z Řisut i Petr Krátký ze Mšece udělali kolem rakve půlkruh a vzpomínali na svého kamaráda.

„Přátelé, je vám doufám jasné, že si ty zbraně nemůžeme nechat? Kdyby padly do špatných rukou, mohlo by to znamenat velké problémy. Musíme je zde zanechat jako náš odkaz s tím, že kdyby zase Slanému hrozil nějaký útok, vyjví se novým pěti rytířům a ti je použijí na obranu. Pokud ne, tak nebudou mít sebemenší moc. Mám prostě pocit, že toto dokážeme zajistit,“ řekl Lev.

Ostatní souhlasně kývli, a tak Lev otevřel víko rakve, kde ležel Tomáš a měl na hrudi položený svůj štít. Postupně na něj hrdinové pokládali své meče. Každý se se svojí zbraní rozloučil a dal jí příkaz, aby její kouzelná moc fungovala jen tehdy, kdyby bylo město v ohrožení. Při tomto rozkazu meč vždy na chvíli zazářil, jakoby pochopil, co se po něm žádá.

Když byli všichni hotovi, zavřel Lev víko. Kromě zraněného Petra se každý chopil lopaty a společně zakopali hrob. Pak na něm vystavěli z kamenů kříž a po malé modlitbě se vydali k městu.

Slaný bylo prozatím zachráněno. Ale na jak dlouhou dobu? Kdy bude znovu nutné použít zázračné zbraně? Já doufám, že nikdy více a že tam zůstanou spolu s Tomášem pohřbené navždy v klidu a pokoji...

Konec